

hajóhid
ekkor is
a törö-
lommal
jei (tor-
az apró
a fala-

FÜZFA-PARIPA. (Lásd a 174. lapon.)

égre na-
sága sza-
gy fővá-
magyar

naeum-épület.
társulat.

AZ ARANY SERLEG.

— Elbeszélés. —

(IX. folytatás.)

ÖRÜLFOGTÁK és száz kérdéssel rohanták meg, hol volt, mit csinált, hogy mert kimenni? Blanka egy kérdésre sem felelt, hanem nyugodtan letette kalapját, felöltönyét s aztán szobájába vonult.

Utána mentem s az asztalnál ülve, fejét kezeire hajtva s mélyen elgondolkozva találtam.

— Kedves Blankám, mondám szeliden, az igazgatónő nagyon haragszik, hogy engedelem nélkül távoztál a házból.

— Gondoltam! felelé nyugodtan.

— Menj hozzá és mondd meg neki, hol voltál és miért. Ha valami bajod van, ő bizonytal szívesen segít. Csak menj mindjárt és mondd el.

— Nincs mit mondanom, szólt sőhajtva s ismét kezeibe rejté arcját.

Megütközve tekintettem reá.

— Nincs mit mondanod? De hiszen az lehetetlen! Mikor tudod, hogy vétettél, csak kell okát adnod.

— Nem tehetem.

— Blanka! Csak nem hiszed, hogy az igazgatónő megengedi, hogy te itt a magad esze szerint cselekedjél! Ha nem mondod meg őszintén, akkor azt fogja hinni, hogy valami rossz társaságba jutottál.

Blanka elpirult, majd elsápadt, s láttam, hogy vesz rajta erőt régi büszkesége; de aztán megint csak leküzdötte és szinte alázatosan mondá:

— Akármit gondoltok rólam, nem szólhatok.

Megöleltem, czirógattam s hízkelkedő hangon mondám:

— De édes Blankám, mért nincs bizalmad hozzám, ki ugy szeretlek, mint édes testvéretem? Hát nem hiszed, hogy édes testvéretem, hogy minden örömedben, fájdalomdban osztozni kívánok?

— Igen . . . tudom . . . édes jó Mariskám, felelé könyezve. — Ma reggel hittem is, hogy nem kell tovább titkolóznom, hogy ha visszatérek, neked mindent elmondhatok . . .

— No's? És mért nem teszed?

Blanka szomoruan rázta a fejét.

— Nem lehet . . . nem szabad!

— De hát mért? kérdém türelmetlenül.

— Ne faggass tovább . . . nem mondhatok többet.

És nem is szólt többet, hiába volt minden kérésem. Hasztalan igyekeztem kitalálni, mit jelenthet ez az egész sajátos viselet. — nem tudtam semmit még csak gyanítani sem. Reméltem azonban, hogy majd megmondja nekem az igazgatónő, kinek kedvence voltam s ki tudta, mennyire szeretem Blankát; mert bármennyire zárkóztak ismertem Blankát, azt mégsem hittem, hogy az igazgatónővel szemben is oly kereken megtagadhasson minden vallomást, mint előttem. Pedig mégis ugy történt. Az igazgatónő, midőn megtudta, hogy Blanka már haza jött, azonnal hívatta és bezárkózott vele szobájába. Nyugtalanul lestem, mi lesz ebből; nemsokára Blanka ismét kijött, könyes szemekkel, sápadtan, de ép oly elhatározott, mondhatnám konok arczkifejezéssel, mint szelött. Gyanítottam, hogy az igaz-

gatonő sem boldogult vele s erről csakhamar meggyőződtem, mikor az igazgatónő engemet hivatott és így szólt hozzám:

— Kedves leányom, tudom, hogy komoly, okos leány vagy, megbízhatom benned. Segítségére van szükségem.

— Oh, parancsoljon velem! Blanka miatt, ugy-e? . .

— Igen. Nem bírok vele s nem is tudom mit tegyek. Ha akárki más a növendékek közül tette volna ezt, megbüntetném szigoruan, de különben nem igen aggódnám, mert tudnám, hogy csak valami szeszélyből, meggondolatlanságból tette. De Blanka, aki olyan pontos, olyan jó viseletű, valami komolyabb ok miatt tehette és épen ezt nem bírom megtudni; nem akar semmit megvallani. Pedig mielőtt büntetném, tudnom kell, hogy tulajdonképen miért követte el e lépést. Neked, akit szeret, mint testvérét, talán megvallja s remélem, nem fog valami gonoszság kisülni.

Szomoruan ráztam a fejemet.

— Azt nem hiszem ugyan, hogy Blanka valami gonoszságra képes volna, felelém; de hogy nekem megvallja, mi a baja, azt nem remélhetem. Már megkísérlettem szólásra bírni, de hasztalan.

— Ám, legyen! Ha jó szerivel nem boldogulhatunk, akkor kénytelen leszek szigorúsághoz nyulni.

Megijedtem s igyekeztem kérlelni az igazgatónőt, hogy ez egyszer még legyen kegyelmes és ne büntesse nagyon szigoruan.

— Légy nyugodt, kedvesem, hiszen nekem magamnak leginkább fáj, hogy

legkedvesebb tanítványomat büntetnem kell. Csak éreztetni akarom vele, hogy magaviselete helytelen.

A délutáni lecke végeztével megtudta Blanka, mi lesz a büntetése. Másnap szünnapunk volt, melyre már régóta nagy kirándulást terveztünk a ligetbe. Az igazgatónő tudtára adta Blankának, hogy mivel oly nagy hibát követett el és még vonakodik is megvallani, hol járt és mi végett, tehát holnap nem jön velünk, egymaga marad itthon.

Blanka elsápadt s nekem is a szívem fájt, mikor láttam mily nehezen esik Blankának a büntetés. Ez volt az első eset, hogy büntetést kapott s tudtam, hogy nem annyira a kirándulást sajnálja, mint inkább azt, hogy mindenki bűnösnek hiszi és a hány növendék csak volt az intézetben, mind azt gondolhatta és gondolta is, hogy Blanka megérdemelte a büntetést. Nem tudta legyőzni felindulását s könyekre fakadva félre vonult szobájába és ott késő estig zokogott. De azért nem jött bocsánatot kérni, nem szólt semmit titkos sétájáról.

Nekem magamnak sem nagy kedvem teit a másnapi kirándulásban s örömes-tebb maradtam volna otthon Blankánál, de az igazgatónő nem engedte meg. Egész nap azon járt az eszem, valjon mit csinál szegény Blanka, mialatt mi a ligetben mulatunk.

Alighogy este haza értünk, megtudtam mit csinált, Blanka. Maga jött az igazgatónőhöz és mondta, hogy valami jelenteni valója volna.

— Szólj bátran, kedvesem, felelt az igazgatónő, ki velem együtt bizonyosan

azt hitte, hogy Blanka bocsánatkérésre szánta magát. Mi mondani valód van?

— Csak . . . csak az . . . hogy ismét kint voltam a házból.

— Ismét! Engedelem nélkül! És hol voltál?

— Ott, ahol tegnap.

— Ilyen felelettel be nem érhetem. Tudnom kell, hol voltál.

— Oh . . . azt meg nem mondhatom . . . nem szabad megmondanom! szolt Blanka könyezve.

— Jól van, tehát ezt nem kérdelem, ha megígéred, hogy többé soha nem teszed.

Blanka nagyot sohajtott, de nem felelt.

— Nem ígéred? szolt az igazgató. Ám legyen, akkor tehát másképp intézkedem. Csak arra figyelmeztetek, hogy ha még egyszer megszeged tilalmamat, nem számithatsz többé bocsánatra. Legkedvesebb növendékem voltál s bizonytalán tudod ítélni, mily helytelenül cselekszel. Ha mégis teszed, annál bűnösebb vagy. Én tehát a legnagyobb büntetést fogom reád mérni, a minőt még soha egyetlen növendékemre sem mértem. Gondold meg!

Ezzel az igazgató bement szobájába, Blanka pedig halálsápadtan leült

egy sarokba s egész este nem szolt egy szót sem.

Meg voltam ijedve . . . mi fog történni Blankával? Jól ismertem, hogy ha valamit elhatározott, attól semmiféle fenyegetés sem téríti el. Gondolkoztam, de nem igen tudtam valami okosat kitalálni. Eleinte az jutott eszembe, hogy irok haza apácskának! de erről csakhamar lemond-

tam, mert nem akartam szomorúságot okozni jó szüleinknek. Végre is nem tudtam mást kigondolni, mint hogy Gábor bátyámmal tanácskozom.

Izentem neki, hogy látogasson meg sa jó fiu mindjárt másnap már megjelent. Gábor már szép, deli ifju volt s olyan komoly, megfontoló, hogy épen ugy megbiz-

hattam benne, mint akár jó apácskám-ban. Minthogy pedig Blanka még mindig kedvence volt, tudtam, hogy ha egyáltalában tehet valamit, megteszi. Félrevonultam tehát vele egy csendes helyecskére és mident elbeszéltem neki.

— Talán legjobb volna, Gábor, ha te beszélnél vele, végzém. Reád mindig leginkább hallgatott.

— Nem hiszem, hogy ez használna valamit, felelé Gábor gondolkozva. Itt

AZ ÉN MADARAM. (Lásd a 174. lapon.)

valami k
csakugy
nekem r
kell meg

—
megtud

—
kozom :

gozott
ugy lá
kik az
mint
midőn
sem k
senki,
bár ig

valami komolyabb dolog rejlik. Ha Blanka csakugyan rossz utra tévedt, akkor éppen nekem nem fogja megvallani. Előbb azt kell megtudni, hova jár ily titokban.

— Igen ám, de éppen ezt nem lehet megtudnunk.

— Bizd csak reám. Majd én gondolkozom a dologról. Isten veled, Mariskám.

Ne áruld el Blankának, hogy tudok valamit.

Ezzel Gábor elment s én kissé megnyugodtam.

Néhány napig úgy látszott, mintha Blanka csakugyan meggondolta volna az igazgatónő intését. Pontosan jelen volt minden leczkén, szorgalmasan tanult, dol-

RAVATALNÁL. (Lásd a 167. lapon.)

gozott, mint rendesen. És nekem mégis úgy látszott, hogy titkon most is el-elszökök az intézetből, csak hogy óvatosabban, mint eddig; olyan időt választott ki, midőn bizton számíthatott reá, hogy senki sem keresi. Nem is vette észre távozását senki, csak én . . . és én el nem árultam, bár igen, igen rosszul esett látnom, hogy

Blanka, ki eddig oly büszke volt példás viseletére, most ily alattomoskodásra vete-medett. Néhányszor kísértetbe jöttem, hogy szóljak az igazgatónőnek, mert hátha Blanka csakugyan rossz utra tévedett? de mindig visszatartott a félelem, hogy ha szólok, akkor utóléri őt az a büntetés, melylyel az igazgatónő fenyegette s mely-

ről tulajdonképen nem is tudtam, miből állhat.

De hát addig jár a korszó a vizre, míg eltörik. Egy napon épen szünóránk volt s kiki tetszése szerint játszott, olvastott, vagy az udvaron lapdázott, míg én olvasgatva töltöttem az időt, midőn az igazgatónő belépett és így szólt:

— Levél jött mamátoktól, kedvesem. Hívd be Etelkát és Blankát is, felolvassom, mit izennek nektek.

Siettem az udvarra, hol Etelka többekkel játszott s kerestem Blankát is. De Blankát nem találtam sehol. Aggódva és nyugtalanul jártam be az egész házat, kiáltoztam nevét; — mind hiába. Végre is azzal kellett visszatérnem, hogy Blankát nem találom sehol.

Az igazgatónő nagyon elkomolyodott, de nem szólt semmit. Felolvastam nekünk jó szüleink izenetét, aztán szobájába vonult, meghagyván egyik felügyelő nőnek, hogy vigyázzon, mikor tér haza Blanka s azonnal vezesse be hozzá.

Remegve vártam, mi fog történni. Lesbe álltam, hogy én beszélhessek legelőbb Blankával és inthessem, térjen végre észére, valljon meg mindent és kérjen bocsánatot. De kísérletem nem sikerült, a felügyelőnő a szobámba küldött s amint Blanka nemsokára hazatért, egyenesen az igazgatónőhöz kellett mennie. Elő sem jött onnan többé, míg a leckeóra nem kezdődött. Ekkor sápadtan, de aránylag nyugodtan lépett közénk s midőn halkán sugya kérdém, milyen büntetést mért rá az igazgatónő, azt felelé:

— Nem tudom, még nem mondta meg. De akármit mér rám, elviselem.

— Oh Blanka, de hát mért vagy ilyen makacs? Miért nem szólsz őszintén.

— Nem szabad, Egyebet nem mondhatok.

Tovább nem beszélhettem, mert e pillanatban belépett az igazgatónő s mindnyájan elfoglaltuk helyeinket. Az igazgatónő nagyon komoly volt s szinte meghattottan így szólt:

— Kedves gyermekeim, mielőtt a leckét megkezdenék, egy szomorú kötelességemet kell végeznem. Blanka, jöjj ide közelebb!

Blanka engedelmeskedett. Halálsápadt volt, de nyugodtnak látszott. Nem tudta még, mi vár reá! Nehány pillanatyai csönd következett, aztán így szólt tovább az igazgatónő:

— Mikor első ízben megszegted a tilalmat, hogy nem szabad felügyelet nélkül kilépned a házból, szelíden intettelek. Másodszor is megtetted s okát makacsul titkoltad. Ujból intettelek s te sokkal okosabb is vagy, hogysem be ne látnád tetted helytelenségét. Hiába kértelek, mondd meg, mi a bajod, miféle titkos dolgaid vannak, te konokul hallgattál és folytattad, amit megkezdted. Beláthatod, hogy én azt el nem tűrhetem, hogy növendékeim saját tetszésük szerint kalandozhassanak szerte ebben a nagy városban; a te példád pedig rossz utra csábíthatna másokat is. Mivel pedig minden intésem hasztalan s nem akarod megígérni, hogy ezentul engedelmeskedni fogsz, nem marad más hátra, mint hogy végrehajtsam a büntetést, melylyel fenyegettelek. Szívemből sajnálom, hogy legjobb növendékemet el kell vesztenem, de nem tehetek mást. Mától fo gva

nem vagy növendékem s még ma irok
gyámatyádnak, hogy vigyen haza, itt többé
nem maradhatsz!

(Folytatása következik.)

RAVATALNÁL.

(Képpel a 155. lapon.)

LETÉRDELEK lábaidhoz anyám,
Hűdeg tetemedre borulok;
Szorongó keblemből fölsóhajtván:
»Te jó Isten, hozzád fordulok.

Ó, hogy e szív, ez az édes jó szív,
Örökre megállt s nem dobog;
Ah, ki hozzánk oly igaz volt, oly hív —
Megtörött! Lelkem sir, felzokog.

Még magam is kicsi gyermek vagyok,
S még kisebbit hagytlál én reám.
De akit szerelmed reám hagyott:
Még lesz védve ez a kis leány.

Gyenge karom' majd megizmosítja
A bátorság s a szent kegyelet,
A mi drága anyánk csöndes sirja
Nagy erőre ébreszt engemet.

Jöszte kedves, szöszeke kicsi testvér,
Ide mellém térdepelj te is;
Bár nem tudod még, hogy mit vesztettél,
Imádkozzál, habár sejtve is.

Összetéve szépen kezeinket
Kérjük, Isten, szent hatalmadat!
Oltalmazz meg, védj meg vele minket,
S anyánknak a nyugalmat megadd!

A KIS TÖLGYFA ÁLDOZATA.

— Mese. —

AJ istenem, milyen csunya vagy!
Ugyan minek is nő ilyen fa a
világon!

Igy szólt egy fiatal, karesu jegenye
a kert egyik félreeső zugában szomszéd-
jához, egy igénytelen kis tölgyfához. A
tölgy pedig szerényen s félig szomorúan
igy felelt:

— Az bizony igaz, hogy nem valami
gyönyörű legény vagyok! Sokszor gon-
doltam már arra, hogy itt az egész szom-
szédságban nincs olyan formátlan fa
mint én. Ágaim minden rend nélkül nyul-
nak jobbra-balra, egyenetlenek, göreső-
sek s a helyett, hogy szép sudár növésem
volna, mint neked, olyan vagyok, mint
egy széthányt boglya.

— Bizony kár volt kibujnod a föld-
ből, szólt a jegenye kicsinylő sajnálkozás-
sal. Szeretném tudni, mirevaló léssz?

— Arra magam is kíváncsi vagyok.
Még soha sem vettem észre, hogy valaki
megállt volna mellettem s legalább egy
pillantásra méltatott volna. Te boldogabb

vagy; tegnap is mondta a kertész, hogy gyönyörű fa lesz belőled.

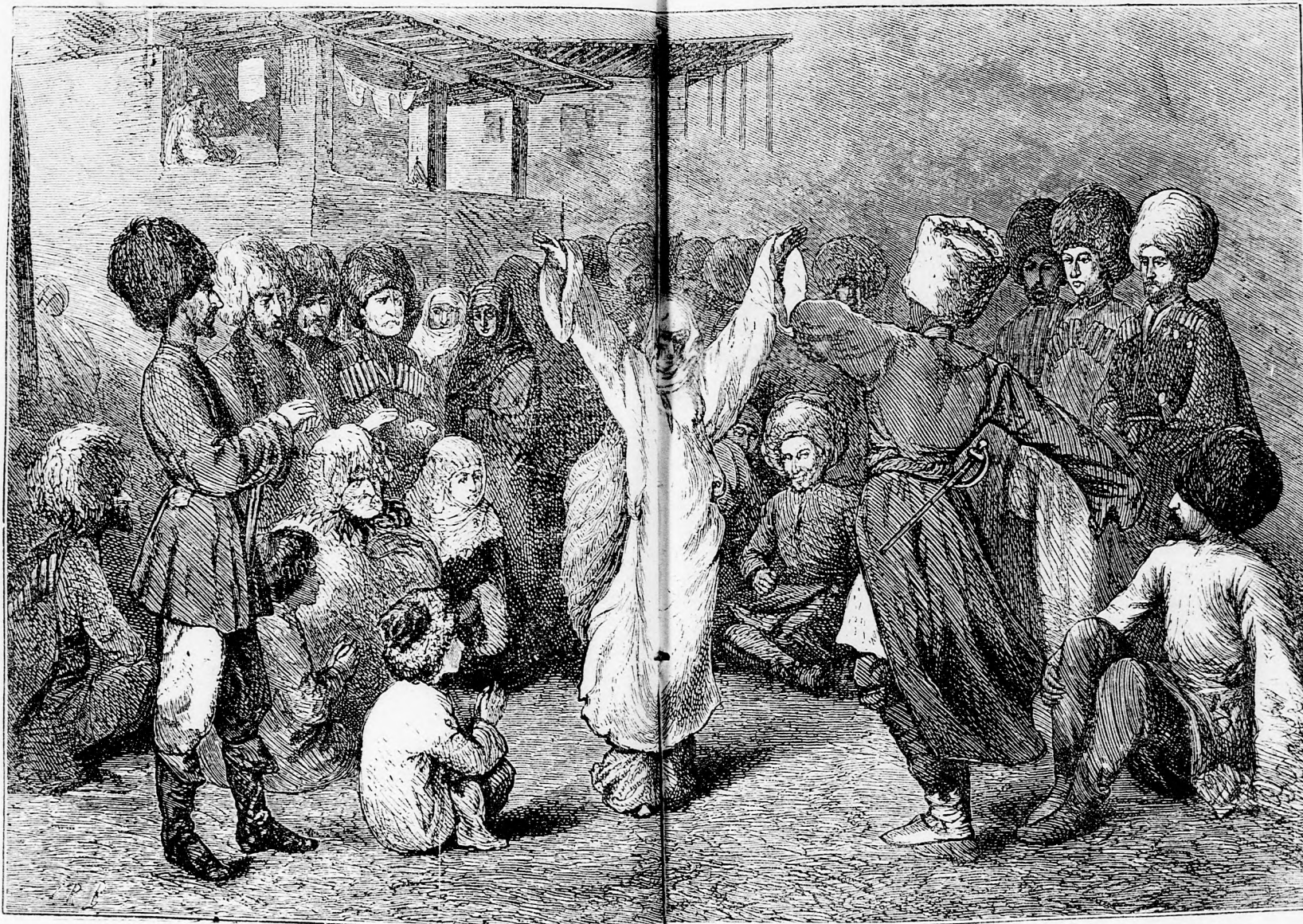
— Meghiszem azt, felelé a jegenye elégültlen. Nem is találja minden bokorban a páromat.

Igy beszélgett a két szomszéd és szépen megfért egymás mellett, mert a jegenye hiu és képzelődő volt ugyan, de a tölgy annál szerényebb maradt s szívesen beismerte, hogy nem versenyezhet szépségre nézve szomszédjával.

Néhány nap mulva amint a tölgyfácska szerényen a földre nézegetett, egyszerre így szólt szomszédjához:

— Nézd csak, amott egy kis folyondár bujt ki a földből. Ugyancsak hirtelen nőtt, tegnap még nem láttam Erre tart mi felénk. Bizonyosan föl akar kapaszkodni valamelyikünkre . . . vagy reám vagy reád.

— Persze, hiszen csak úgy tud megélni, ha fára fut föl. És az nagyon szép ám, mikor a folyondár körülveszi a fa törzsét.

CSEKERESZ TÁNCZ. (Lásd a 174. lapon.)

— Oh, hozzám bizonyára nem jön, szólt a kis tölgy szerényen. Ilyen disztelen fán, mint én, nem lesz kedve lakást választani.

— Magam is azt hiszem, felelt a jegenye hivalkodva. Tudom, hogy már messziről engemet bámul, mert lásd, kedves barátom, én szép vagyok, mindenki láthatja. Csak közelebb, kedves folyondár, szívesen látlak, csak jöjj bátran, úgy is tudom, hogy már előre is engemet választottál.

A kis folyondár azonban nem felelt, csak kuszott szépen lassacskán előre.

Néhány nappal később, amint megvirradt a hajnal, látni lehetett, hogy a kis folyondár megváltoztatta irányát és nem a jegenye, hanem a tölgyfácska feléhalad. A tölgyfácska vette ezt először észre s rendkívül megörült, mert remélni kezdte, hogy a kedves, szép vendég talán mégis hozzá fog pártolni. Mily gyönyörű volna akkor ő is, a csunya tölgyfácska! Göresös

törzsét és ágait befutná a repkény, valóságos szép ruha gyanánt venné körül s akkor nem ő volna legcsunyább a környéken. A jegenye pedig megélhet úgy is, hiszen már különben is olyan szép, mért irigyelné szomszédjától ezt az örömet? Neki nincs szüksége rá, hogy mesterségesen szépitse magát!

A kis tölgy tehát titkon imádkozott, vajha teljesülne kívánsága s hozzá jönne a kis folyondár; akkor aztán elfelejtené szívesen, hogy eddig annyi csufolódást kellett elszenvednie szomszédjaitól.

De nemsokára a jegenye is észrevette a dolgot és egészen megijedve s szinte haraggal fölkiáltott:

— Mit látok! Talán bizony megboldondult a kis folyondár! Elfördült tőlem és feléd indult. Bizonyosan eltévesztette az utat. No nézd, tölgy barátom! Ugy-e, azt már csak magad is belátod, hogy tégedet nem választhatott, mikor én is itt vagyok? Azt hiszem, csak tévedés az egész.

A szegény tölgyfácska nem felelt, hanem mélyen elgondolkodott és most már egészen másfélét gondolt, mint előbb. Valjon méltó-e ő arra, hogy őt válaszsza az a gyönyörű repkény? Nem sokkal inkább várhatja-e ezt a jegenye? Milyen pompás lenne, ha sudár derekán végig kusznék a folyondár! Így mindkettőn, a jegenye is, a folyondár is boldogabbak lesznek.

— Oh, milyen gonosz és önző voltam, mikor azt kívántam, hogy hozzám jöjjön! gondolá a kis tölgy. Csupa hiúságból azt óhajtottam, hogy másnak szo-

morúsága legyen. Nem, nem! Jegenye szomszédomat inkább megilleti a dicsőség, én majd csak szerény, egyszerű fácska leszek ezentul is.

És másnap, mikor a repkény még mindig eddigi irányában kuszott előre, a tölgy így szólott hozzá:

— Kedves repkény barátom, ha nem talán az a terved, hogy hozzám jöjj, kérlek, hagy abba. Én rendkívül örülnék ugyan, ha nálam volnál, de lásd, jegenye szomszédom is vágyik utánad s rajta sokkal szebben elhelyezheted magadat.

— Az bizonyos, szólott közbe a jegenye büszkén.

— Kérlek tehát, kedves kis folyondár, ne jöjj tovább felém, hanem fordulj meg és menj jegenye szomszédomhoz. Meglásd, milyen szépek lesztek mindkettőn. Én beérem azzal is, ha bennetek gyönyörködhetem.

A jegenye büszke elégteliséggel hallotta e szavakat s aztán kegyes leereszkedéssel mondá:

— Nagyon szép tőled, kedves szomszéd, hogy így szóltál, ámbar azt hiszem, nem is volt szükség annyi beszédre. Folyondár barátunk bizonyosan csak eltévesztette az utat s elég lett volna egyetlen szó figyelmeztetés, hogy a helyes utra térjen. Hiszen csak egy pillantást kell reánk vetnie és azonnal tudhatja, hová kell mennie.

Meglehet, hogy a jegenyének csakugyan igaza volt; mert néhány nappal később a folyondár megváltoztatta irányát és egyenesen a kis jegenye felé kezdett haladni.

A tölgyfácska ezt észrevette, látta, hogy a folyondár végkép elfordult tőle. Valjon sajnálta-e most már, hogy maga kérte erre, hogy most már csakugyan nem éri el azt, aminek oly nagyon örült volna? Nem, a kis tölgy nem sajnálta, amit tett. Titkon, csöndesen bánkódott ugyan, hogy ezentul is csak olyan csunya lesz, de észébe sem jutott irigyelni szerencsés szomszédját és ha kellett volna, bizonyosan újból is kérte volna a folyondárt, hogy csak menjen a szép jegenyéhez, jobban összeillenek. Mert aki jószívű, az meghozza az áldozatot, ha még oly fájdalmat érez is miatta.

A kis folyondár pedig napról napra nőtt és mindinkább közeledett a jegenyéhez, míg végre el is jutott hozzá és kezdett törzsére fölkapaszkodni. A jegenye alig tudta, mit tegyen büszke örömeiben.

— Nézd, nézd, szomszéd, szolt a tölgyfácskához, már kezd fölkezni reám. Nemde, százszorta szebb leszek, ha majd csupasz törzsem is gyönyörű zöld levelekkel lesz borítva?

— Oh, bizonyosan, felelt a tölgy őszintén. Tudtam én előre, hogy együtt ti ketten nagyon, nagyon szépek lesztek.

A jegenye meg volt elégedve és hízkelkedve szolt a repkényhez:

— Kedves szép folyondár kapaszkodjál gyorsabban, magasabbra! Alig várom, hogy legfelsőbb ágaimon láthatlak. Az lesz ám a gyönyörű látvány!

A folyondár semmit sem szolt, csak kapaszkodott lassan-lassan, mindig magasabbra s mindig több-több ágat bocsátott ki magából s a jegenyének nemesak törzsét, hanem minden legkisebb galyacská-

ját, még a leveleit is körülfonta egészen a legtetejéig, úgy hogy a jegenye már szinte fulladozni kezdett.

— Kedves folyondár barátom, mondá végre a jegenye, kissé nagyon is szorosan körülfontál . . . engedj egy kissé . . . aztán ne lepj el egészen, mert így már lélekzeni sem tudok . . . a nap nem éri többé leveleimet, új hajtásaim pedig nem tudnak kibujni, Így nem tudnék tovább nőni . . . iparkodjál, hogy kissé kevésbé szoríts.

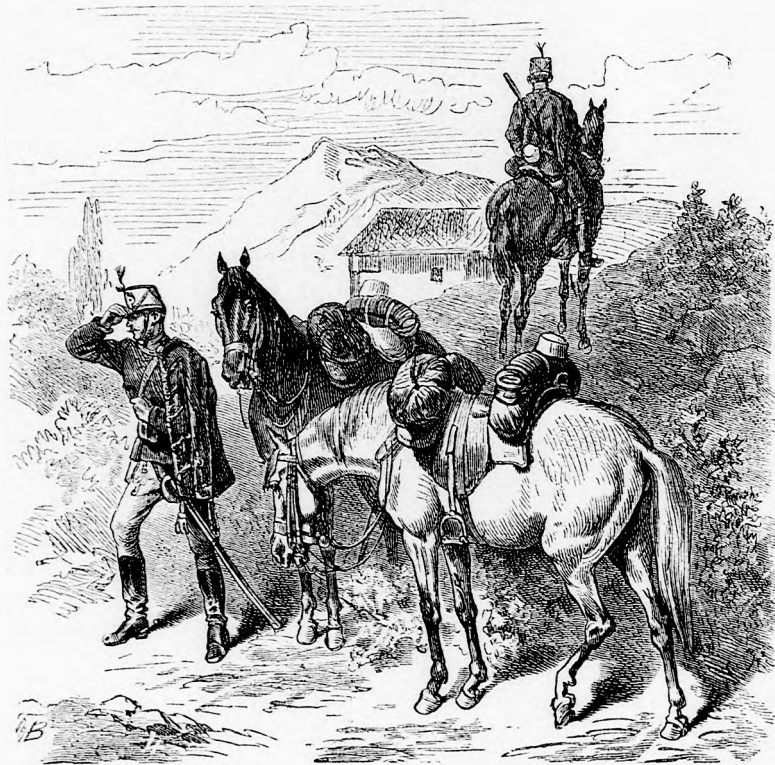
De a folyondár csak mindig szorosabban körülfonta a jegenye minden ágacskáját s még nevetett hozzá, de nem szolt semmit. Kegyetlen kis jószág volt ám!

Mikor az egyszerű intés nem használt, a jegenye komolyan parancsolni kezdett; de a folyondár erre sem hallgatott. Aztán könnyörögni kezdett a kis jegenye, majd ismét vadul fenyegetőzött, rázogatta ágait, de mind hiába. A folyondár nem felelt soha, csak mindig szorosabban körülfonta a szerencsétlen fácskát.

És a hiu, büszke jegenye most már nem volt többé sem hiu, sem büszke, mert kezdte érezni, hogy amit oly irigyen elki-vánt szomszédjától, az vesztére fog válni, érezte, hogy így nem fog már sokáig élhetni; ha valami csoda módon nem érkezik segítség, nem sokára meg kell halnia. A szomszéd kis tölgyfa bámulta a zöld repkénytől befutott jegenye szépségét és sokszor át is szolt hozzá; és a jegenye szívesen beszélt volna, elpanaszolta volna szerencsétlenségét, de már nem bírta. A folyondár rettenetes erővel fogta körül, ellepte minden részecskéjét s napról-napra, hétről-hétre erősebben fojtogatta. A nap melege, az eső üdítő nedve nem

jutott el többé a jegenyéhez; levelei elfonnyadtak, ágai egymás után elszáradtak, — menekülni lehetetlen volt. Végre törzse is száradni kezdett s mikor a madarak legszebben daloltak s a többi növények legszebben zöldeltek, a szegény jegenye meghalt, — végkép kiszáradt. Egy ideig

ezt alig lehetett észrevenni, mert a zöld repkény egészen befutotta a kiszáradt fát; de aztán egy éjjel erős zivatar jött s a kiszáradt törzs nem birt ellenállni a szélvésznek: letört tövében s reggel a tölgyfácska szomoruan látta, hogy büszke szomszédja halva fekszik a földön.

KATONA ÉLET *Huszár örcsapat.* (Lásd a 173. lapon.)

Nemsokára azután jött a kertész és elvitte a kidőlt fát, a folyondárt pedig gyökerestől kiirtotta, nehogy még több ily veszedelmet okozzon.

Ekkor a tölgyfácska lassankint belátta, hogy csak javára vált, amiért any-

nyira szomorkodott s ha irigy módon magának kívánja a folyondárt, most talán már ő volna halva. Es amint lassacskán mindig nagyobb-nagyobb lett, azt látta, hogy nem is oly csunya többé, mint kis korában hitte, sőt mindinkább szebb és

hatalmasabb lett és végre valamennyi fát fölülmult a környéken. Gyermekek és felnőttek odagyültek árnyékába, ott mulattak, pihentek s bámulták hatalmas ágait, sűrű lombját és a tölgyfa késő vénségeig boldogan élte életét.

KATONA-ÉLET.

(Képekkel a 172., 173. és 176. lapokon.)

MIKOR dobbal, zeneszóval végig vonul az utcán a katonaság, sok kis vitez olvasóm fut az ablakhoz vagy épen az ajtó elé is és gyönyörködik a derék huszárok és bakák csillogó fegyverében, szép tartásában s azt hiszem, sokan olyanformát

KATONA ÉLET. *A huszár és a kém.*

gondolnak: »Én is katona leszek!« ami nem is épen hiba, mert az igazi magyar mindig vitez és harczias volt s nem ijedt meg, ha csatába kellett menni az ellenség ellen szép hazánk védelmére.

Persze, a katona élete nem mindig könnyü ám s mikor háboruba kell menni, akkor válik meg, ki a legény a talpán, mert akkor aztán nem tréfa és parádé a dolga,

hanem komoly veszedelmekkel kell szembeállnia. A délczeg huszárok fürge és tüzes lovaikon előre száguldanak és kémlelődnek, nincs-e közel az ellenség, hogy hirt adjanak róla a vezérnek. Ha csak egy pár ellenséges katonával találkozik a huszár, azoktól bizony meg nem ijed, hanem nekik ront kivont karddal s vagy megfutamtítja, vagy leszurja, vagy diadalma-

san bekiséri a táborba. Ha az ellenség kémeket küld, azoknak is ugyancsak rossz dolguk van, ha huszárral találkoznak, mert a huszár nyakon esipi, megkötözi kezeit s aztán maga előtt hajtja a táborba, hol aztán a kémre sokszor halál várakozik, mert háboruban bizony kurtán bánanak a kémekkel.

Míg a huszárok sebesen száguldoznak szerte, a gyalog vitézek hosszú sorokban vonulnak előre, akár esik, akár nap süt s aki a nagy utban elfárad vagy megszomjazik, egy-egy korty friss vízzel is beéri, melyet az utszéli kútnál valami jószívű parasztleány nyújt neki. Estére pedig, mikor tábort ütnek és tüzet gyújtanak, mégis jókedvűen dalol a fáradt vitéz és ha másnap megszólal a riadó, közeledik az ellenség, bátran megy a csatába, hogy harczoljon királyáért és honáért.

FŰZFA-PARIPA.

(Képpel a czimlapon.)

N

EM is vessző, hanem fa!

Ez aztán a paripa!

Abrosszal van megnyergelve,

Oda hajlik a csermelyre,

Az igaz, hogy nem üget —

Hanem aztán le sem vet.

CSERKESZ-TÁNCZ.

(Képpel a 168—169. lapokon.)

A

z emberek a világ különböző részeiben sokféle mulatságot találtak ki, de valamennyi mulatság közül legáltalánosabb a táncz. Csakhogy az emberek nem mindenütt egyformán tánczolnak s nem egyformán mulatnak vele.

Mivelt országokban, ha tánczmulatságra gyűl össze a társaság, zeneszó mellett szépen párosával járják a különböző tánczokat s tudom, közületek is, kis olvasóim, sokan tanultak már tánczolni, sőt talán már holmi kis gyermekbálban is voltatok. A miveletlen országokban, a fél

vad népek szintén sokszor tánczolnak, de nekik nem kell ám táncziskola, sem pedig mester, de még zene sem, hanem maguk ujjonganak és kiáltoznak ugrándozásaik közben. Az afrikai négek különösen nagy barátjai a táncznak, de a férfiak külön járják, a nők is, együtt nem szabad tánczolniok.

Vannak ismét olyan népek, melyeknél a tánczot nagyon szeretik, de csak nézni. Így van Törökországban és Ázsia nagy részében, hol nagyon megalázó dolognak tartanak az emberek, ha valaki föltenné róluk, hogy tánczolnak s ugyan csak csodálkoznak az európai embereken, akik maguk végzik ezt a mulatságot és nem végeztetik fizetett tánczosokkal. Ott tudniillik a táncz valóságos mesterség és ha mulatságot rendeznek, tánczosokat hoztatnak, kik órahosszat ugrálnak, a nézők pedig körülállják, vagy körbe ülnek és nézik. A cserkeszek, kiknek ilyen mulatságát lerajzoltam nektek, Ázsiában a Kaukázus hegységben laknak s vitéz, harczias emberek; vallásuk a mohamedán, mint a mi török szomszédainké, a kikkel szokásaikban is nagyrészt megegyeznek.

AZ ÉN MADARAM.

(Képpel a 164. lapon.)

S

ZERETETT kis olvasóim!

A magam háza tájékaról nem beszéltem még nektek, valamint hogy nem is való a nyilvánosság elé a magán élet. Az ilyesmi ellenkezik a szerénységgel s a jó izléssel. Most sem valami családi vagy egyéb belső dolgot akarok nektek elmesélni, hanem egy kedves meglepetésemet adom tudtotokra, melyben egy szeretetreméltó társatok, B. Sándor (megkért, hogy nevét hallgassam el) részletetett engem a minapában.

Egy szép januári napon dolgozó szobából egyszerre csak szokatlan kiáltózást hallok. Jobban oda figyelve, tisztán hallom a nevemet emlegetni: Forrgó bá-

csi — bácsi — csi! Krrr — fitty, fitty —
Forrgó bácsi — bácsi — csi!

Uristen, mi lehet az? Ki lehet az?
Ez a hang teljesen ismeretlen előttem!
Mintha bizony papag . . .

Kitárom az ajtót . . . S mit látok?..
Hófehér kakadut egy szépen esztérgályo-
zott oszlopocskán s annak egyik gyűrű-
jében ringatózik ez a kiabáló jövevény.

— Hát te hogy származol ide, te
bóbitás legény? kérdém.

— Krr — Forgó bácsi — bácsi —
ácsi — csi — Kr! . . . feleli ő.

— Azt látom, hogy te engem is-
mersz; de nekem nincs szerencsém, én
nem tudom, ki vagy? Az az hogy ki vagy,
azt látom: kakadu vagy. De honnan ke-
rülsz hozzám?

S vendégszeretően akarom megsimo-
gatni a bóbitáját.

Dé ekkor a bolondos urfi tollas tara-
ját haragosan fölmereszté s kemény cső-
rével felém vágott. Persze, még nem
ismert személyesen, csak a nevemet tudta.
A szárnya végére egy levelke volt akasztva,
melyben az én kedves kis barátom, B.
Sándor, a legkedvesebben ajánlja föl
nekem kakaduját. Ő tanította meg a
nevemre s mire szabatosan ki tudta ejteni,
ügyes szerével, igazi meglepetéskép jut-
tatá szobámba.

Azóta már nagy barátságban va-
gyok »Marcsi«-val (így hívják az én ka-
kadumat); a fűgét, datolyát, tejbe már-
tott zsemlyét kedvesen fogadja s jóízűen
megeszi s bár néha ugyancsak rikácsol,
nincs terhemre s míg dolgozom, nagy mu-
latságomra szolgál. Olyan kezes lett, hogy
a fejemre is ráül s bizony, néha megérezem
Marcsi urfnak éles körmeit, melyek közé
nem egy hajam szála került már.

Ha ki közületek egyszer meglátogat,
szóba eszkekedhetik Marcsival. De annak,
aki meg akarja simogatni, jó lesz keztyűt
huzni, mert eleinte kissé durezás fráter.

FORGÓ BÁCSI.

KÉP-REJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 8-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Babeli torony.“

Helyesen fejtették meg: Bak Her-
mina, Hona és Vicza, Bobula Janika, Kóczán
Gábor, Hirsch Anna, Lujza és Sebő, Balassovich
Alice, Wertheim Imre, Weisz Emilia, Alice és
Margit, Scherz Sándor, Leipziger Margit, Nagy
Mariska, Buday Emma, Radozca Hanna, Cebrián
István, Klein Henrik és Mór, Irsay Andor, Kohn
Jetti, Adelsberg Simon, Albert és Lajos, Gross-
mann Hermann és József, Gáspárdy Katinka és
Erzsike, Vinter Milka és Lajos, Schön Gizella és
Izidor, Weisz Károly, Schweiger Imre, József
és Dezső, Almásy Emmi és Imre, Vörösmarty
Hona, Feri és Ödön, Blaskovich Ilma, Wolken-
berg Gizella, Török Irén és Béla, Zuna Irma és
Gusztáv, Czanyuga Emma, Jakobei László, Grün-
feld Jenő, Gillyén József és Sándor, Szobotka
Dezső, Denk Bella, Csillag Ignác és Armin,
Grünwald Gábor, Geiger Irén, Nyitray Jenő,
Bentze Sándor, Frisch Etelka, Breier Mór, Bar-
tókgy Gábor, Strek Géza, Okolicsányi Miklós,
Tamás Sándor és Gyula, Szentirmay Béla, Möriz
Ernö, Auer Lujza és Károly, Machniczky Ad-
rienne, Singer Hermán, Teréz és Irma, Reicher
Irma és Paulovics Amália, Berger Hona és Gi-
zella, Korláth Matild, Hegedüs Béla és Nándor,
Fried Adél, Dallos Paula, Schön Hermina, Grün
Irma és János, Balás Irénke, Baeszkády Zoltán,
Fon Dezső, Steinberg Alfréd, Baján Mariska,
Spitz Regina, Zsigmond és Ede, Györky Sándor,
Szűdás Irma és Arthur, Székely Gyula és Béla,
Siska Erzsike, Habel József és Vincze, Poszvek
Nándor, Nagy Irma és Pál, Beniczky Zoltán,
Perlaky Irén, Lichtmann Mór, Deutsch Ödön,
Kellner Irma, Gyula és Sándor, Boronkay Sa-
rolta, Löw Ákos, Fürst Bertalan, Geőcze Fanni,
Leustach Mariska és Emilia, gr. Lamberg Ladisz-
laja és Fülöp, Doletsko Irénke, Teszáry Leczika,
Rózsa Felix, Deutsch Ödön, Strasser Ernő, Ro-

senberg Adél, Mari és Vilmos, Bogyay Leontin, Hertelendy Lóra, Fülöp Regina és Kálmán, Balzsay József, Kállay Luczika, Jeszenszky Béla, hg. Eszterházy Miklós és Hannya Tivadar, Kéz-márszky Marianna és Eszter, Balás Elemér, Kremer Jóska, Wolf Vilma és Gyula, Bognár

Matyika, Kanitz Ilona és Géza, Weisz Lajos, Duchon Irma és Beatrix, Péter Gyula, Mandel Emma, Józsi és Ede, Spitzer Janka és Gyula, Sellyey Ilona, Altmann Ilona, Zarubay Teréz, Svastics Azala és Simon Jolánka, Jelinek Kata, Bleuer Berta és Ilka, Gyulassy Emma, Práff Margit, Sárközy Kázmér, Seligmann Sándor, Pilsák Rudolfin, Boróczy Irén, Unamovics Margit, Deutsch Ignác, Auer Teréz és Albert, Puskás Lajza, Miavecz Margit, Madarassy Rózsa, Szlávik Mariska, Schön Flóra és Föstner Sándor, Lóvy Ida és Jenő, Pilsy Jerne és Sarolta, Zinsenheim Ilona és Teréz, Fried Etelka, Kovács Endre, Laky Gizella, Öhlhorn Maresa és Károly, Brusck Irma, Jankó János gr. Zichy Lívia és Marietta, Anyos Viola és Sári, Baczó Anna és Etelka, Bruckner Lajos és Tivadar, Himmelsbach Gyula, Pilsy Irén, Deutsch Adèle, Károlyi Gyula, Heiszeg Nina, Rónay Misi, Maderspach Sándor és Ferencz, Józsa László, Tauszik

Dezso, Baur Ödön, Szentkirályi Irma, Csukássy Jenő, Nagy Ferencz, Majláth Mariska, Fácánkerti tanyai iskola növendékei, Marczelly Ida, Drahanovszky Géza, Reiner Gyula, Leichter Etelka, Kirinyi Zulima, Káplár Ida, Janicsád Mariska, Kohányi Irma, Kálmán és Győző, Pfeffer Juliska, Gasparik Géza, Kepf Irén, Unger Irma és

Feri, Péczely Géza, Deutsch Ignác, Dobrzsánszky Olga, Holub Ilonka, Ritter Erzsé, Wachsmann Hermína, Polákovics Zsiga, Váradi Margit, Wágenhuber Lajos, Bayer Anna, Manó és Ede, Kaczvinszky Mariska és János, Pojlák Anna, Scheidl Gusztó és Károly, Strasser Sándor, Mözner Zsenni és Gizella.

KATONA ÉLET. *Egy korty vizet!*

(Lásd a 173. lapon.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Grünn Irma és János. A »talány« szó nem szabatos; azért is a »Kis Lap«-ban »rejtvényt« látsz. A szó gyöke nem »tal« hanem »talál« s így helyesebben »találány« volna a rejtvény neve. De mert ez rövidebb, ezt használjuk. Megszerkesztve azonban jól van a kis tréfa. — **Fazekas Eszti.** Ez ideig csak egy nagyobb emlék-szobor diszesíti Budapestnek bal partját: a dicső József nádoré. De a jövő hóban már látni fogjuk a halhatatlan Eötvös báró ércszobrát s nem sokára Petőfi, Széchenyi, Deák Ferencz s több jeleseinkét. — **Veigelsberg Hugo.** A te kis meséd valóban ügyes és némi csekély változtatásokkal ki is lehetne adni, ha Kakas ur az ő vitézségét nem a párba j által, ami dőre dolog, hanem másképp bizonyítaná be. Talán sikerülni fog; tégy kísérletet. — **Laky Gizella.** Üdvözöllek az

új hívek sorában. — **Dobrzsánszki Olga.** Annak a kis lánynak neve Margit, 8 éves és 5 hónapos. Ha szívesen veszed, arcképét is megküldi. A tiednek nagyon megörült s többi kis barátneja mellé az üveg-szekerényébe tette. Azt a 3-ik lapot is Forgó bácsi szerkeszti. Az ígért látogatásra számot tartok. (Vége köv.)

Felölös szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület
Budapest 1^o79. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.